

Агата Мистери

СЕР СТИВ СТИВЕНСОН

ФАРАОНОВА ЗАГОНЕТКА

Илустровао
Стефано Туркони

Превела с италијанског
Гордана Бреберина

■ Laguna ■

Naslov originala:

Sir Steve Stevenson
L'ENIGMA DEL FARAONE

All names, characters and related indicia contained in this book, copyright of Atlantyca Dreamfarm s.r.l., are exclusively licensed to Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

Text by Sir Steve Stevenson
Editing by Mario Pasqualotto

Illustrations by Stefano Turconi
Original edition published by De Agostini Editore S.p.A.

Copyright © 2010 Atlantyca Dreamfarm s.r.l., Italy

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8
20123 Milano, Italia
foreignrights@atlantyca.it
www.atlantyca.com

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

Translation copyright © 2012 за српско издање, ЛАГУНА

МИСТЕРИЈЕВИ

У СВЕТУ

САДРЖАЈ

<i>Почиње истража</i>	13
1. Баш су оригинални ти Мистеријеви	21
2. Правац Луксор	32
3. Краљица лимунова	43
4. Под посебним надзором	57
5. Гробница број 66	71
6. Фараоново проклетство	84
7. У Египту се све ради наопако	97
8. Индионигро поново напада	111
<i>Задашак обављен</i>	123

ПРВИ ЗАДАТАК

УЧЕСНИЦИ

Азаиа

Дванаестогодишња девојчица, будући писац кримића, има невероватно памћење.

Лари

Смушени ученик угледне школе за детективе Њушкало.

Госјодин Кенј

Бивши боксер и прави британски мајордом.

Војсон

Неваљали сибирски мачор, има њух као пас трагач.

Тејка Меланија

Живи у раскошној вили у Луксору и... узгаја једногрбе камиле!

ОДРЕДИШТЕ: ЕГИПАТ – ДОЛИНА КРАЉЕВА

ЦИЉ

Треба пронаћи украдену древну таблицу са упутствима за откривање гроба једног уклетог фараона.

На последњем, петнаестом спрату палате Бејкер налазила се велика тераса препуна соларних плоча. На средини се уздицало незграпно четвртасто поткровље налик на бункер. Иза прозора од непрозирног стакла назирала се просторија у којој је владао невероватан русвај: гајтани, монитори, антене и најмодернији електронски уређаји гурали су се са кесама пуним ђубрета, празним кутијама за пице и одећом разбацаном на све стране.

Једини станар тог поткровља био је четрнаестогодишњи дугајлија црне косе који је

хркао на неразмештеном троседу. Те ноћи је свих седам компјутера оставио укључене да би скинуо податке који су стизали са разних страна света и одсјај лед-диода поигравао му је на лицу у полумраку.

Напољу је Лондон био обавијен млечно-белом маглом. Туристи су се тог лета гушили од спарине, а Темза је личила на траку сјајног катрана.

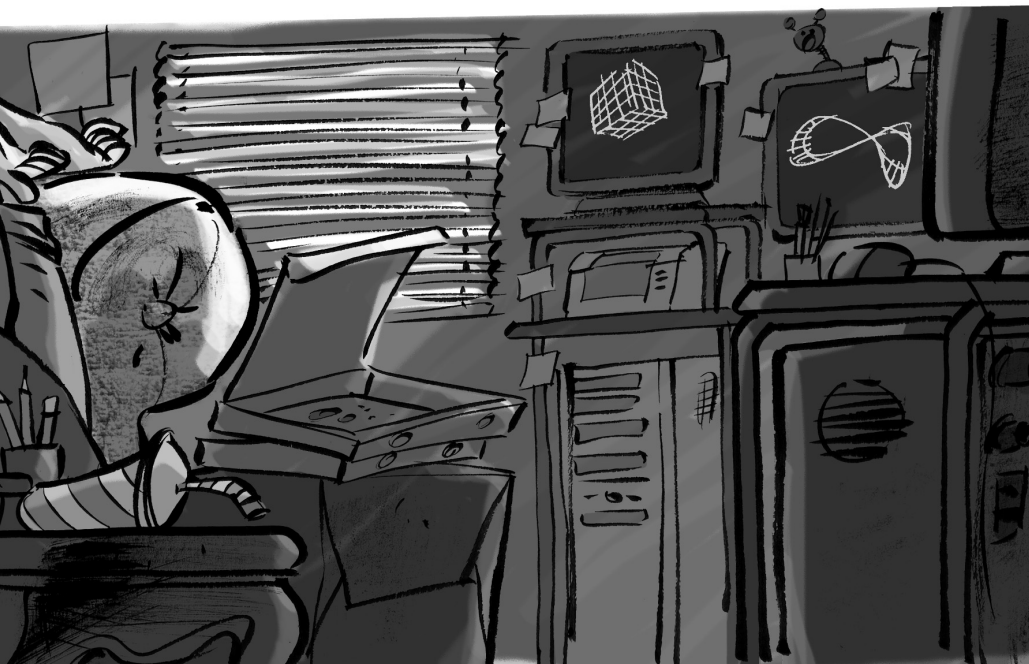
Недалеко од палате Бејкер Биг Бен је откуцао шест сати.

Лари Мистери није чуо откуцаје звона и наставио је да спава као клада.

Није био раноранилац. Више је волео да по читав дан ништа не ради и почне да учи тек кад падне мрак, и то уз музику одвртну до даске. Оцене су јасно говориле: Лари је био добар из информатике, а из свега осталог био је труба.

„Боље би ти било да ниси уписао ту откачену школу него да учиш за... шта знам... рецимо за инжењера“, негодовала је његова мајка.

„У породици Мистери недостају инжењери!“ Лари би јој, слегнувши раменима, одговорио: „Заборављаш деда Ангуса, мама. Он ради у Церну, у Женеву, проучава субатомске микро-честице. То је супер ствар.“ И разговор би се завршио тако што би његова мајка уздахнула: „Он је научник, а не нормалан инжењер. Сви ви Мистеријеви волите чудна занимања!“

Откако се развела, Ларијева мајка је описивала Мистеријеве као породицу особењака, почев од њеног бившег мужа Семјуела Мистерија, шампиона у керлингу, олимпијској дисциплини којом се баве само малобројни спортисти. А тек остали рођаци! То је био бесконачан списак ексцентрика!

Шест и петнаест: други покушај. На монитору се појавио натпис УЗБУНА НАЈВИШЕГ СТЕПЕНА, праћен сиренама из *Звезданих стџа* и металним гласом који је непрекидно понављао: „Спасавај се ко може!“

У дечаково лице сада су били уперени стробоскопски ласери, као да се соба претвори-

ла у кабину свемирског брода. Али ни то није ништа вредело: Лари се окренуо на другу страну и забио главу у јастук. После само неколико секунди већ је гласно хркао.

Пола седам: последњи покушај. Најпре се неколико пута укључио аларм на мобилном телефону, а онда су се ролетне подигле уз зујање, док је из музичког стуба трештао најновији музички хит. Затим је комшија почео да лупа на врата вичући: „Није ти ово дискотека, ленчуго!“

Опет ништа.

Најзад, тачно у шест сати и тридесет шест минута, усред те паклене галаме зачуло се једно једва чујно БИП. Допрло је из уређаја од титанијума, налик на мобилни телефон, који је висио на зиду, тачно изнад треседа.

То слабашно БИП одјекнуло је у Ларијевим ушима као топовски плотун.

Не устајући, дечак испружи руку, узео уређај и муњевито га принесе полузатвореним очима. Онда притисну неколико дугмади и на екрану се појави забрињавајућа порука.

Лари је прочита у једном даху, а онда разрогачи очи.

„Данас?!“, дрекну. „Нема шансе!“

Он скочи на ноге и погледа наоколо. Катастрофа. Зграби неколико даљинских управљача и искључи аларме, будилнике и звучнике. „Немам времена да средим собу. Морам... морам... Шта морам да урадим?!“, врисну.

Затим седе на руконаслон за једне столице и поче брзо да куца по тастатурама својих седам компјутера, који оживеше блеснувши. „Ух! Ох! Послаћу јој мејл“, рече гласно. „Али да ли ће га Агата видети на време?“ Он још једном прочита поруку на свом уређају и тужно искриви лице. „Не, не смем то да урадим! Ако ми проверавају пошту, надрљао сам!“

Где је оставио мобилни? Пронашао га је међу празним кутијама од хамбургера. Грозничаво је пролетео кроз именик. „Адамс... Адријан... Агата... Ох, АГАТА, да, добро!“

Спремао се да је позове.

Одједном се скамени. Можда су му убацили бубицу у мобилни! Ипак су они мајстори за те ствари!

„Не паничи, Лари“, промрмља сам за себе. „Мисли, размишљај, мозгај: како да јавим Агати, а да они то не сазнају?“

Читав минут је провлачио прсте кроз косу, а онда се досети шта да ради. Изађе на терасу, отвори врата голубарника и узне свог верног голуба писмоношу.

„Време је да се бацимо на посао, пријатељу! Потребан си Мистеријевима!“